

ὄς οὐδ' ἡ θαυμασία αὐτῆς τιμιότης· ἀλλὰ παρ-
τήρησε τὸ ἀποπληκτικὸν πρόσωπον τοῦ πατρὸς
τούτου, ὃν ἡ δεινὴ συγκίνησις ἀφεικτικῶς ἐμελλε
νὰ θανατώσῃ. Καὶ ἡ σύζυγος συνεπέρανεν ὅτι δὲν
εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θανατώσῃ τὸν σύζυγόν της.
Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦτον ἤρεμος, θὰ τὸν προδιέ-
θετε καὶ θὰ τῷ ὁμολόγει τὰ πάντα κατὰ μι-
κρόν. Ἐνέμεινε εἰς τὸ σχέδιόν της τοῦτο, ἀπο-
φασίσασα νὰ μὴ ἐκστομίσῃ τὴν τρομερὰν λέξιν
κατὰ τὴν κρίσιν, πρὸ τῆς κατευνάσεώς του.

Ὁ Εὐτύχιος ὕψωσε τοὺς ὤμους του ὡς ἄνθρω-
πος στερεὰν λαβῶν ἀπόφασιν·

— Φθάνουν πλέον τὰ χαμένα λόγια· αὐτὸς ὁ
ἀχρεῖος θὰ υπάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὸ πρόσωπον τῆς ἄλλοτε παιδαγωγοῦ ἐγένετο
ὠχρὸν ὡς νεκρᾶς· ἤσθάνετο τὴν καρδίαν της συ-
στρεφομένην ὡς διὰ σιδηροῦ πεπυρακτωμένης λα-
βίδος. Ὡ, ὄχι! μία τιμία γυνὴ δὲν ἦτο δυνατὸν
νὰ τὸ ἀνεχθῆ τοῦτο. Τοῦτο δὲν ἦτο πλέον καθῆ-
κον, ἀλλ' ἄνάνδρος λήθη τοῦ καθήκοντος . . .
Ἀνέκραξεν ὀλολύζουσα·

— Στάσου! ὁ Γιάννης δὲν ἔκλεψε, σοὶ λέγω.
Ὁ Γιάννης δὲν ἔκλεψε, τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Ἰη-
σοῦν Χριστόν!

— Εἰξέυρεις λοιπὸν ποῖος; . . . Τὸ εἰξέυρεις, σύ;
Παρέσυρεν αὐτὴν εἰς τὸ παρακείμενον δωμά-
τιον, ἐδράξατο αὐτῆς ἀπὸ τῶν ὤμων, συνέσεισεν
αὐτήν·

— Ὁμίλει λοιπὸν, εἰπέ μου ποῖος εἶνε ὁ κλέ-
πτης.

Συνεταράσσετο αὐτὴ ὑπὸ σπασμωδικοῦ τρό-
μου· οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο·

— Ἀφῆσέ με. Δὲν εἶνε ὁ Γιάννης!

Ἀφῆνης ὁ Μιλσάν ἔρηξε βραγχὴν ἐπιφωνήσιν,
περιερούη ὑπὸ ἰδρωτός, ἔσφιγξε τὸ μέτωπόν του
διὰ τῶν δύο του χειρῶν·

— Καὶ τότε, καὶ τότε; . . . ἐτραύλιτε. Ὡ!
μήπως . . . εἶσαι σύ; Σύ; . . . Ὡ! . . .

Περιεσφάφη περὶ ἐκυτὸν καὶ ἀνύψωσε τὴν πυγ-
μὴν του.

Ἡ Λεοντίνη τὴν φρικτὴν ἐκείνην λέξιν ἀκού-
σασα ἐθυσίασεν ἑαυτὴν ἠρωϊκώτατα. Δὲν τὸ εἶχε
σκεφθῆ τοῦτο. Ἀλλὰ τόσῳ τὸ χειρότερον. Προ-
τιμότερον τοῦτο παρὰ τὸ ἄλλο. Ἐσώζε τῇ στιγμῇ
ἐκείνῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἐνός καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἑ-
τέρου. Οὐδὲν ἀπώλλυτο ὡς πρὸς τὸ μέλλον. Ἄλλ'
οἶον μικρὸν ποτήριον!

Ἄδυνατοῦσα νὰ κρατηθῆ ἐπὶ πλέον ὀρθία, ἔ-
πεσεν ἡ δυστυχὴς εἰς τὰ γόνατά του καὶ ἐξανάξε·

— Δὲν εἶνε ὁ Γιάννης . . . Σὲ ἀγαπῶ . . . Μὴ
κατηγορῆς κανένα.

Ὁ Εὐτύχιος ἀπεπειράθη νὰ πλήξῃ αὐτήν, ἀλλ'
ὁ βραχίον αὐτοῦ κατέπεσεν ἀδρανῆς. Ἐγένετο
πελιδνός, ἐκλονήθη, ἀφῆρσε τὸ περιλαίμιόν του·

— Ἄ! Λεοντίνη, εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς,
ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ μοῦ ζητήσῃς τὸ κλειδί! . . .

Οἱ θεράποντες μανιώδεις ἐπὶ τῇ κατ' αὐτῶν

ὑπονοίᾳ, παρέστησαν μάρτυρες τῆς σκηνῆς ταύ-
της ὅπισθεν τῆς ἡμιανοίκτου θύρας καὶ ἐξεχούθη-
σαν μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς συνοικίας,
ἀφηγούμενοι θορυβωδῶς ὅτι ἡ κυρία ἔκλεψε κο-
λοσσαῖον ποσὸν ἀπὸ τοῦ κυρίου των.

Ὁ Μιλσάν πληγεὶς ἐξ ἀποπληξίας ἀπέθανε
μετ' ὀλίγας ὥρας. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἐναγκα-
λισθῆ καὶ ἀσπασθῆ τὸν ἀγαπητόν του Ἐδμόν-
δον, καὶ ἀπωθῆσθαι δι' ἀσθενοῦς κινήσεως τῆς χει-
ρὸς τὴν σύζυγον του φέρουσαν αὐτῷ φάρμακόν τι.

Ὁ νεανίας, ὑπὸ τρομερῶν κρίσεων καταληφθεὶς,
ἀπέφρευγεν ἔντρομος τὴν μητροίαν του. Ἠρήθη
νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτήν. Αὕτη δὲ τῷ εἶπε μόνον·

— Ὡ! Ἐδμόνδε, μετανόησε! συλλογίσου τὸν
πατέρα σου, ὅστις ἀπέθανε νομίζων σε καλόν. Με-
τανόησε.

Καὶ οὗτος τῇ ἀπήνητησεν ἀγρίως·

— Σὺ μ' ἐχάλασες περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνον.
Εἶνε ἰδικόν σου σφάλμα ἂν κατήνησα ὅπως εἶ-
μαι. Τώρα ἐντρέπομαι νὰ σε ἰδῶ, ἰδοὺ διατὶ σε
ἀποστρέφομαι.

— Θὰ ἀναχωρήσω, Ἐδμόνδε.

Ἐπώλησε τὰ κοσμήματά της καὶ τὸν δακτύ-
λιόν της ἀντὶ ἑκατὸν πενήκοντα φράγκων, με-
τήνεγκε τὸν μάρσιππὸν της εἰς τὸν σιδηρόδρομον,
καὶ ἀνέβαλε διὰ τὴν ἐπαύριον τὴν ἀναχωρησίντης,
διότι ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὴν τελευταίαν
του κατοικίαν ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξεν εὐεργέτης
καὶ φίλος της.

Προσέβλεπον αὐτὴν πάντες μετ' ἐκπλήξεως βα-
δίζουσαν ὡς σκιὰν κατόπιν τῆς νεκροφόρου ἀμά-
ξης. Ἐπειδὴ ὁ Μιλσάν ἀνῆκεν εἰς τὴν πρώτην
τάξιν τῶν πολιτῶν, πλῆθος πολὺ παρηκολούθει
τὴν κηδεῖαν, καὶ πολλοὶ ἴσταντο κατὰ τὴν διά-
βασιν αὐτῆς. Ἡ Λεοντίνη ἤκουσε πολλοὺς νὰ λέ-
γωσι δεικνύοντες αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου των·

— Δὲν εἶνε ἀξία οἴκτου, μὴ σε μέλη· ἔκαμε
τὸ κομπόδεμά της αὕτη.

Ἡ δυστυχὴς ὕψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς
τὸ φέρετρον διαλογιζομένη τί εἶνε δυνατὸν νὰ ὑ-
πάρχῃ ἐν τῇ ἐτέρᾳ ζωῇ, ὅπως ἀποζημιώσῃ τὴν
ἐπὶ τοῦ κόσμου τοῦτου.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

A. Π. Κ.

ΘΟΙΜΑ ΧΩΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Ὁ γάμος.

Οἱ γάμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ ὡς καὶ πανταχοῦ θε-
ωροῦνται ἱεροὶ καὶ τίμιοι, καὶ πᾶς τις ἔχει ὑπ'
ὄψιν του ὅτι πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ ἀποκατα-
στάσεως τῶν υἱῶν ἢ τῶν θυγατέρων του, καθότι
τοῦτο τὸν τιμᾶ ὑπερβαλλόντως· ὡς ἐκ τού-
του γεροντοπαλλήκαρα ἢ γεροντοκόριτσα πολὺ
ὀλίγα δύναται νὰ εὕρῃ τις ἐν τοῖς χωρίοις. Γρά-
φω ἔχων ὑπ' ὄψιν μου τὰ ἐν Κερατέᾳ καὶ τοῖς
πλησιοχώροις χωρίοις ἔθιμα, ἀλλὰ, νομίζω, ὅτι
ταῦτα ἐπεκτείνονται καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀττικὴν,
ὡς φαίνεται ἐκ τῆς λαλουμένης γλώσσης, ἥτις

εις αὐτὸν οἱ στενότεροι τῶν συγγενῶν, καθότι ὑπάρχει πρόληψις ὅτι δυνατὸν νὰ μαγεύσωσι τοὺς νεονύμφους, καὶ καταστήσωσιν ἄγονον τὸν γάμον· ἀποφεύγουσι δὲ οὕτω τὸν βάσκανον ὀφθαλμὸν ἢ τὴν βέβηλον χεῖρα, ἣτις θέλει διαταράξει τὴν ἡσυχίαν τοῦ εὐτυχοῦς ζεύγους· ἡ ἡμέρα δὲ καθ' ἣν θέλει τὴν λάβει ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἶνε καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν γίνεται ἡ εορτὴ τοῦ γάμου.

Τὴν παραμονὴν δὲ τῆς ἡμέρας ταύτης συνοδία ἐκ τῶν θυγατέρων τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν, παρανύμφου καὶ λοιπῶν μετ' αὐλοῦ καὶ τυμπάνου διέρχονται τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου, εἰδοποιοῦσαι οὕτω τοὺς λοιποὺς περὶ τῆς πανηγύρεως τῆς ἐπομένης ἡμέρας, μεθ' ἧς τοῦ ἡλίου δύσαντος παρτίθεται τράπεζα ἐν τε τῷ οἴκῳ τοῦ νυμφίου ὡς καὶ ἐν ἐκεῖνῳ τῆς νύμφης· παρακάθηνται δὲ οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς διασκεδάζοντες μέχρι βαθείας νυκτός. Τὴν δὲ ἐπομένην ἡμέραν περὶ τὴν μεσημβρίαν, μετὰ τὴν εὐωχίαν καὶ τὸν χορὸν, ἡ συνοδία τοῦ γαμβροῦ διευθύνεται πρὸς τὸν οἶκον τῆς νύμφης· προπορεύεται δὲ σημαιοφόρος φέρων τὸ φλάμπουρον, ὅπερ συνίσταται ἐκ μεταξίνου μανδηλίου δεδεμένου ἐν καλάμῳ καὶ ἔχοντος ἄνωθεν ὡς ἔμβλημα ἀνθοδέσμη· τούτῳ δ' ἔπονται ἡ ὀρχήστρα, συνισταμένη ὡς εἶπομεν ἐξ αὐλοῦ καὶ τυμπάνου, καὶ ἡ λοιπὴ συνοδία κατὰ τὸν ἦχον τῶν ὀργάνων τούτων βαδίζουσα, καὶ συνισταμένη ἐκ τῶν συγγενῶν τοῦ γαμβροῦ, ὅστις εὐρίσκειται ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν· βαίνουσι δὲ οὕτω ἐν τάξει καὶ ῥυθμῷ.

Οἱ δὲ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς νύμφης εἰδοποιηθέντες ἤδη διὰ τῶν εἰδοποιητηρίων, ἅτινα εἶνε 4 ἢ 5 βολαὶ ὄπλων ῥιπτόμεναι ἅμα τῇ ἐξόδῳ τῆς συνοδίας, εἶνε ἕτοιμοι πρὸς προὔπαντησιν αὐτῆς. Ἐξέρχονται λοιπὸν καὶ ἀναμένουσι τὴν συνοδίαν, ἣτις, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ προαύλιον, σταματᾷ καὶ τότε ὅλοι οἱ συγγενεῖς τῆς νύμφης κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας τῶν προσέρχονται καὶ δίδουσι τῷ γαμβρῷ ἀνά ἐν πορτοκάλιον· οὗτος δὲ ἀσπάζεται ἐνὸς ἐκάστου τὴν χεῖρα, μεθ' ἧς εἰσέρχεται ἐν τῷ οἴκῳ· ἅμα τῇ εἰσόδῳ του οἱ συγγενεῖς τῷ ῥίπτουσιν ἐπὶ τοῦ αὐχένος μανδηλία ἐξ ὑφάσματος ἢ ἐκ μεταξίης.

Περαιτωθείσης τῆς προαυλίου τελετῆς, εἰσέρχονται ἐν τῷ οἴκῳ πάντες καὶ δειπνοῦσιν, ἂν συνεφωνήσῃ πρότερον νὰ δειπνήσωσιν, ὅπως ἐνοῆται γίνεσθαι αἱ προπαρασκευαί· ἀφοῦ δὲ φαινοποιήσωσιν ἀρκούντως καὶ χορεύσωσιν, ἐξέρχονται πάντες ἢ τε συνοδία τοῦ γαμβροῦ καὶ ἡ τῆς νύμφης, ἣτις ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς τῆς ἐξόδου μένει κεκοιμημένη ἐν σκηνῇ τινι, καὶ βαδίζουσι πρὸς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ. Βαδίζουσι δὲ ὡς ἐξῆς· Προηγούνται τὰ ὑποζύγια τὰ φέροντα τὴν φερρὴν, μεθ' ἧς ἀκολουθοῦσιν οἱ περὶ τὸν νυμφίον, μεθ' οὗς ἀκολουθεῖ ἡ συνοδία τῆς νύμφης, ἣτις βασταζομένη ὑπὸ πολλῶν καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς

ἐν εἶδος πύλου ἐν σχήματι τιάρας κεκοιμημένου διὰ κοσμημάτων, κέζει ἀλβανιστὶ καλουμένου, ἔχει σοβαρὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς τὸ ἦθος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γελόεν καὶ χάριεν τοῦ περίξ ὀρίλου. Ἀφοῦ δὲ πλησιάσωσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου εἰσέρχεται ἡ συνοδία αὐτοῦ καὶ μένει ἐκτὸς ἢ τῆς νύμφης, πρὸς ἣν ἤδη κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας τῶν προσφέρουσιν οἱ συγγενεῖς τοῦ συζύγου διάφορα δῶρα, μεθ' ἧς εἰσέρχεται ἐν τῷ οἴκῳ ἀλείφουσα τὰς παραστάδας τῶν θυρῶν διὰ μέλιτος, ὡσεὶ ἐπευχόμενη ἵνα διέλθῃ γλυκὺς ὁ μετέπειτα αὐτῶν βίος, ὡς τῶν μελισσῶν ὁ ἀθῶος ἐκεῖνος καρπός.

Ἦδη πλέον ὁ σύζυγος εἶνε κύριος τῆς συζύγου του· ὁ ῥητινίτης ἀρχίζει νὰ βῆ ἀφθόνως, αἱ πρόψεις διαδέχονται ἀλλήλας, ἐνῶ τὰ ὄργανα τῶν ἤδη εὐθύμων μουσικῶν πλήττουσι τὸν ἀέρα διὰ τῶν παρατόνων ἀντηχήσεών των, ὁ δὲ χορὸς εὐρίσκειται ἐν ἀκμῇ· συνήθως δὲ ὁ χορὸς οὗτος γενικεύεται καὶ ἐκ τῆς αὐλῆς μεταφέρεται εἰς τὴν πλατεῖαν, ὡσανεὶ πάντες ἠγάλλοντο ἐπὶ τῇ ἀγαλλίασει ὀλίγων μελῶν τῆς κοινωνίας.

Διαρκεῖ δὲ ἡ εορτὴ μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ ὅταν ἡ νύξ ἔλθῃ ἀπλοῦσα τὸν μέλανα μανδύαν τῆς ὀχρῆς καὶ τὰ πάντα ὠχρίῳσι καὶ κατὰ μικρὸν ἀποκαθίσταται ἡ προτέρα ἡμερία. Οἱ σύζυγοι προπέμπουσι μέχρι τινὸς τὸν παρὰ νυμφον καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς, μεθ' ἧς ἐπιστρέφουσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ των. Περιττὸν δ' ἴσως νὰ προστεθῇ ὅτι αἱ τελεταὶ αὗται δυνατὸν νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ ἡμέρας ὅλας, ὅταν τελῶνται γάμοι πλουσίων. Τοιαῦτα ἐν ὀλίγαις λέξεσι τὰ περὶ γάμου ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις.

I. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑΙ

Οἱ ἐν Εὐρώπῃ ζῶντες κρίνουσι πάντοτε μετ' οἴκτου τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὑποδεστέραν θέσιν τῶν γυναικῶν τῶν ἀσιατικῶν χωρῶν, καὶ εἰλικρινῶς συμπαθοῦσιν αὐταῖς διὰ τὴν πλήρη ὑποδούλωσιν, εἰς ἣν ὑποβάλλουσιν αὐτάς οἱ δεσποτικοὶ αὐτῶν σύζυγοι. Τοῦ γυνικοῦ τούτου κανόνος ἐξαίρεσιν ποιοῦσιν αἱ Ἰαπωνίδες· πρὸς αὐτάς οἱ ἄνδρες προσφέρονται μετὰ τῆς εὐλαθείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ, τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὸ φύλον αὐτῶν. Τῶντι ἐν Ἰαπωνίᾳ, ὡς ἐν Ἀμερικῇ, αἱ γυναῖκες βασιλεύουσιν ἐν τῷ οἴκῳ· ἔχουσι δὲ πλειοτέραν ἐλευθερίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν παρὰ πάσας τὰς τῶν ἄλλων ἀνατολικῶν χωρῶν γυναῖκας. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι αἱ νέαι Ἰαπωνίδες ἔχουσιν οἶαν καὶ αἱ Ἀμερικανίδες ἐλευθερίαν νὰ δέχωνται κατ' οἶκον τοὺς νέους αὐτῶν φίλους· καὶ ὅταν δὲ ἐξέρχωνται μεταβαίνουσαι εἴτε εἰς περίπατον εἴτε εἰς τὸ θέατρον ἐν συνοδείᾳ φίλου ἐποφθαλμιῶντος τὴν χεῖρα αὐτῶν, πάντοτε πρέπει γραῖά τις νὰ τὰς παρακολουθῇ. Ἐν Ἰαπωνικῇ οἰκίᾳ οὐδέποτε ἀκούονται αἱ τρυφερὰί ἐνεῖναι με-